

IRINA BINDER

Fluturi

Volumul 3

Ediția a doua revizuită

Editura For You
București

Oamenii nu ne aparțin – asta aveam eu să învăț în urma experiențelor trăite în ultimii ani. Învățasem că nu ne aparțin nici măcar oamenii pe care îi iubim cel mai mult, cei cărora ne dăruim în totalitate, cei cărora simțim că le aparținem pe vecie. Învățasem că nu ne aparțin nici părinții, nici copiii, nici prietenii. Nimeni.

Cu toate că uneori ne promit că ne vor însoți până la sfârșitul drumului nostru, oamenii au dreptul să ne abandoneze, oriunde pe parcursul lui. Ei ne pot părăsi fără niciun motiv și pot alege alte drumuri, alături de alți oameni. Sau pot muri. Pe neașteptate. Uneori foarte tineri, uneori chiar și copii fiind.

Putem fi abandonați și părăsiți fără niciun preaviz. Unii oameni vor încerca să ni se smulgă din suflet cu o brutalitate greu de înțeles și de suportat. Uneori vor reuși, alteori ne vom încăpățâna să-i păstrăm în suflet, fiindcă suntem dependenți de ei și fiindcă nu știm să trăim fără ei.

– La ce te gândești? m-a întrebat Simona, așezându-se lângă mine pe pat.

– Mă gândeam că fiecareia îi va veni rândul să plătească pentru lacrimile plânse de cei pe care i-a rănit.

– Și tu ce lacrimi plătești acum?

– Nu știu. Simo, crezi că știm mereu cine și cât a plâns pentru noi? Oamenii ne pot zâmbi când sunt în fața noastră, iar în singurătate pot plânge amarnic.

Mi-am amintit de un copil, vecin cu mine, cu care mă jucam în copilărie. Era imobilizat într-un scaun cu rotile, din cauza unei operații eșuate. Fără să vreau și fără să-mi dau seama, l-am rănit într-o zi, dar nu mi-a reproșat niciodată. S-a purtat frumos cu mine și abia după câțiva ani mi-a spus că, atunci când l-am rănit, a plâns zile în șir.

– Habar n-avem cât de fragile sunt sufletele oamenilor! i-am spus Simonei. Uneori, oamenii care par cei mai puternici și mai fericiți sunt, de fapt, cei mai vulnerabili și mai triști. Numai Dumnezeu știe ce e în sufletul fiecăruia.

– Eu cred că nu există niciun Dumnezeu.

– Nu mai spune așa ceva.

– Unde-i Dumnezeu când se întâmplă nenorocirile? Unde e când ai nevoie de el?

– Nu știi pilda aceea cu pașii pe nisip?

– Nu.

– Este despre un om care a visat într-o noapte că se plimba pe o plajă alături de Dumnezeu. Văzând că pe nisip rămâneau două rânduri de pași, a știut că unele erau ale lui și celelalte erau ale lui Dumnezeu. A privit în urmă la trecutul lui și a observat că, din când în când, pe nisip era doar un rând de urme, nu două. A înțeles atunci că zilele în care pe nisip era imprimat doar un rând de urme de pași au fost zilele cele mai triste și mai grele din viața lui. Atunci, l-a reproșat lui Dumnezeu că nu i-a fost alături tot timpul, întrebându-l de ce l-a lăsat singur tocmai atunci când i-a fost cel mai greu. Iar Dumnezeu i-a spus așa: „Zilele în care ai văzut doar un rând de urme de pași pe nisip au fost zilele în care te-am purtat pe brațe.“

– Sună frumos, Irina, dar tot nu cred că există vreun Dumnezeu.

– Nu crezi că există doar pentru că nu L-ai văzut? Ce, iubirea se vede? Bucuria se vede? Tristețea se vede? Nu. Le simți. La fel este și cu Dumnezeu, deși există mii de dovezi că există.

– Ce dovezi?

– Tot ce există pe lumea asta: natura, noi...

– Știința spune că oamenii se trag din maimuțe.

– Serios? Și bananele tot din maimuțe se trag? Cireșele, oile, peștii, elefanții, câinii, pomii, ghiociei – astea tot din maimuțe se trag?

Am zâmbit, iar Simona a zâmbit și ea. A pornit televizorul și și-a așezat perna ca să stea comod.

– Dacă Dumnezeu chiar există, de ce se întâmplă atâtea nenorociri?

– Oamenii fac nenorocirile, dar le place să dea vina pe Dumnezeu. Nu Dumnezeu îi îndeamnă să ucidă, să violeze și să fie răi. Dumnezeu le-a lăsat oamenilor liberul arbitru, iar ei aleg cum se poartă. Nu e Dumnezeu vinovat pentru că oamenii fac alegeri proaste.

– Te-ai gândit vreodată că poate Dumnezeu e inventat de oameni ca să nu se simtă singuri și ca să se simtă protejați de cineva mai puternic decât ei?

– Știi ce cred eu? Că fiecare om descoperă existența lui Dumnezeu atunci când trebuie. De aceea nu voi mai insista să te conving. Va veni momentul când Îl vei căuta. Și Îl vei căuta atunci când vei simți că-ți lipsește.

– Tu când ai simțit că-ți lipsește?

– În orice caz, nu când am fost nefericită sau când am avut necazuri. Nu în momente de disperare. Am simțit că-mi lipsește tocmai într-o perioadă în care eram foarte fericită și împlinită. Aveam tot ce-mi puteam dori, eram foarte

iubită, totuși simțeam că-mi lipsea ceva, că eram incompletă. A durat ceva timp să înțeleg că îmi lipsea Dumnezeu.

Câteva clipe, Simona a căzut pe gânduri.

– Vrei să dormi? m-a întrebat. Vrei să facem ceva să mai uiți de supărare? Poate că ar trebui să nu mai recitești scrisoarea acum. Uită de ea măcar câteva zile, până când te mai liniștești.

Am luat scrisoarea pe care mi-o scrisese Luminița și mi-am lipit-o de piept.

– Oare ce a simțit când a scris-o? am întrebat încet.

– Nici nu vreau să-mi imaginez. Era ea puternică, dar nu cred că e ușor să îți iei rămas-bun în felul ăsta.

Simțeam nevoia mistuitoare să-i pot răspunde Luminiței. Atunci realizasem că rămăseseră atât de multe lucruri pe care nu i le spuseseam, lucruri pe care aș fi vrut să le știe.

Ea a fost omul care mă cunoștea cel mai bine; totuși, erau atât de multe lucruri pe care nu le știa despre mine! Din nevoia de a-i proteja pe cei dragi, le ascundem realitățile vieții noastre, dramele, temerile, răutățile și nedreptățile la care ne supun, uneori, oamenii.

– Simo, știi ce mi se pare stupid?

– Ce?

– Că prietenii își ascund tocmai lucrurile pe care ar trebui să și le spună. Ascundem tocmai acele lucruri pe care prietenii ar trebui să le știe ca să ne poată ajuta sau măcar să ne poată fi alinare și sprijin când ne simțim mizerabil, abandonați, singuri, inutili și neiubiți.

– Știi de ce ne ascundem, Irina? Pentru că oamenii au devenit răi și te judecă. Te judecă pentru orice nimic. Te judecă și răspândesc tot ce află despre tine și, de multe ori, adaugă și ei ceva răutăți în plus.

– Lumi era o prietenă minunată.

– Da, dar oameni ca Lumi găsești din ce în ce mai rar. I-ai ascuns ceva Luminiței?

– Da, multe. Așa cum i-am ascuns și lui tata. Așa cum îi ascund și mamei. Nu le-am spus durerile mele ca să nu-i încarc, ca să nu-i îngrijorez și ca să nu-i fac să sufere. Am defilat în fața lor cu fericire și am pozat mereu în postura unui om mulțumit.

– Dacă nu le spui celor care te iubesc și în care ai încredere, străinilor nici atât nu merită să le spui. Oricum nu interesează pe nimeni cu adevărat dacă ai necazuri. Nu-i deranjează decât dacă ești fericit.

– Îmi dau seama acum că, de fapt, totul e un simulacru. Simulăm prietenia, relațiile fericite, mulțumirea, bunăstarea... Ce aiurea! La ce-ți folosește o prietenă dacă nu știe adevărul despre tine?

– Mie mi-ai ascuns ceva?

– Nu știi, poate că da, dar nimic cu rea intenție. Tu mi-ai ascuns ceva?

– Ți-am ascuns. Dar tot așa, ca să te protejez, nu pentru că n-aș fi avut încredere în tine.

– Până la urmă, nu e greșit să avem secrete. Sunt lucruri pe care e mai bine să le știm doar noi, mai ales pe acelea care ne dezvăluie sufletul, care ne dezgolesc de orice acoperire în fața lumii. Altfel, ar profita toți de vulnerabilitatea noastră.

– Și e bine să ascundem lucrurile care i-ar face pe ceilalți să sufere.

– Doar dacă asta nu le face vreo nedreptate.

Gândul m-a dus la felul în care oamenii își ascund uneori anumite lucruri pentru a nu-și provoca suferința unul celuilalt. Știam prea bine cum este, deoarece și eu aveam secrete păstrate bine ca să nu rănesc oameni pe care-i iubeam. Mi-am amintit de tata, care-mi ascunsese multe dintre durerile, grijile și temerile lui. Uneori, adulții trăiesc cu

impresia că au secrete cu care își protejează copiii, dar habar nu au că și copiii au secrete cu care îi protejează pe ei. Eu l-am protejat pe tata de multe ori atunci când am plâns pe ascuns. Pe mama la fel, pentru că, așa cum un adult își dorește un copil senin și fericit, la fel și un copil își dorește părinți liniștiți și fericiți.

– Irina, nu vreau să te supăr acum, dar mi-e milă de Robert, mă înțelegeți?

– Milă?

– Da. E un imbecil, dar suferă enorm. Mă duc să văd ce face, te superi?

– Nu. Doar ești și prietena lui.

Simona a ieșit din cameră, iar eu am luat din nou scrisoarea primită de la prietena mea, care tocmai murise. Aveam nevoie disperată de ceva care să-mi aline durerea. Scrisoarea Luminiței mă ajuta să uit pentru puțin timp de faptul că Robert mă dezamăgise, iar supărarea pe Robert mă ajuta să uit puțin de faptul că îmi pierdusem cea mai bună prietenă. Erau două dureri care parcă ar fi concurat care să doară mai tare. „Of, Lumi, câte așa avea să-ți povestesc!”

Mă copleșeau regretele. Îmi reproșam că nu am fost o prietenă suficient de prezentă și de implicată. Moartea ei era o ocazie prielnică pentru a-mi aminti cât de mult am regretat după moartea tatei că nu am făcut mai multe pentru el. Mi-am amintit cum o vecină de-a noastră mi-a spus, după ce a murit tata, că acesta mă aștepta la poartă când venea fiecare tren de la Brașov, sperând că aveam să vin și eu. Mi-l imaginam privind la trecătorii care veneau de la gară, apoi intrând în curte, sperând că voi veni cu următorul tren. Eu îl vizitam doar în weekenduri, fără să mă gândesc cât de greu îi era să fie singur în casa aceea pustie. Eu îmi luasem zborul și mă bucuram de faptul că descopeream lumea. Acum, regretam timpul petrecut cu oameni care n-au